

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 549/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. J., t. č. vo väzbe, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Č. s. r. o., B, , konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. P. Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 14/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo 21/2011 a jeho uznesením zo 6. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2011 doručená sťažnosť Š. J., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Č. s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta

JUDr. P. Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 14/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011 (ďalej aj „uznesenie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu“), ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo 21/2011 a jeho uznesením zo 6. júla 2011 (ďalej aj „uznesenie o predĺžení lehoty trvania väzby“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný spolu s ďalšími osobami pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a i) Trestného zákona.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 156/2010 z 18. decembra 2010 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť 14. decembra 2010 od 12.30 h.

Sťažovateľ sa žiadosťou zo 7. apríla 2011 domáhal prepustenia z väzby na slobodu, resp. nahradenia väzby peňažnou zárukou alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 41/2011 z 5. mája 2011 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá a návrh na nahradenie väzby peňažnou zárukou alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka nebol prijatý. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 14/2011 z 31. mája 2011 tak, že zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu a žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, pričom konštatoval, že pokiaľ ide o dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tieto naďalej trvajú, avšak pokiaľ ide o dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, tieto dané nie sú.

Zároveň krajský súd rovnako ako okresný súd neprijal peňažnú záruku a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Dňa 3. júna 2011 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajský prokurátor“) návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 14. novembra 2011, ktorý odôvodnil potrebou vykonania ďalších úkonov (konkrétne malo ísť o 1. výsluch D. M. v procesnom postavení obvineného, ktorý bol zadržaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu v Českej republike, pričom sa nachádzal v predbežnej väzbe a vydávacie konanie na územie Slovenskej republiky dosiaľ nebolo ukončené; 2. výsluch svedka L. na základe dožiadania príslušnými justičnými orgánmi v Českej republike; 3. vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru elektrotechniky; 4. zabezpečenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke; 5. výsluch svedka B.; 6. výsluch svedka M.; 7. výsluch svedkyne Š., pozn.). Okresný súd o návrhu krajského prokurátora rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tp 52/2011 z 28. júna 2011, ktorým predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 14. novembra 2011. Proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby podal sťažovateľ prostredníctvom svojich obhajcov sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tpo 21/2011 zo 6. júla 2011 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade neexistovali materiálne podmienky väzby, ktoré by odôvodňovali potrebu preventívnej väzby. Sťažovateľ poukazuje na to, že uznesením Krajskej prokuratúry v Nitre sp. zn. Pv 138/2010 z 5. mája 2011 bol zaistený nárok poškodených na náhradu škody spôsobenej im trestným činom a v tejto súvislosti mu bolo zakázané nakladať s obchodným podielom v spoločnosti U. s. r. o., pričom tejto spoločnosti, ktorej je sťažovateľ jediným spoločníkom a konateľom, bolo tiež zakázané nakladať s pohľadávkou vyplývajúcou so zmluvy o pôžičke zo 6. decembra 2010 s JUDr. M. Ch.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že skutok, za ktorý je stíhaný, sa mal uskutočniť v dňoch 5. až 6. decembra 2010, pričom po týchto dátumoch sťažovateľ už poškodeného – svojho dlžníka nevyhľadával, a to ani osobne, ani inak a neuskutočňoval žiadne právne kroky na uspokojenie svojich pohľadávok.

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľ uvádza, že argumentácia krajského prokurátora o potrebe vykonania ďalších vyšetrovacích úkonov je nepravdivá. Spoluobvinený D. M. mal podľa sťažovateľa využiť svoje právo nevypovedať ku skutku kladenému za vinu v extradičnej väzbe v Českej republike a rovnako mal urobiť aj pri výsluchu dňa 21. júna 2011 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Tp 303/2011. Svedka L. mala podľa sťažovateľa už vypočuť Polícia Českej republiky, Krajské riaditeľstvo Polície Zlínskeho kraja, služba kriminálnej polície a vyšetrovania, odbor všeobecnej kriminality, pod sp. zn. KRPZ-28241-11/ČJ-2011-150071 16. júna 2011. Rovnako svedok B. bol podľa sťažovateľa už vypočutý Prezidiom Policajného zboru, Úradom boja proti organizovanej kriminalite, odbor západ, pod sp. zn. ČVS: PPZ-306/BOK-ZA-2010 9. júna 2011. Aj svedok M. a poškodená Š. boli už podľa tvrdenia sťažovateľa vo veci vypočutí a z návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby sa nedá zistiť, k akej novej skutkovej okolnosti ich treba vypočuť. Vo vzťahu k potrebe vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru elektrotechniky a oznámeniu údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke sťažovateľ uvádza, že „*vyššie citované listinné dôkazy svojim obsahom majú len potvrdiť alebo vyvrátiť obsah iných nepriamych dôkazov, o ktoré sa zatiaľ celé obvinenie opiera*“.

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti podrobne analyzuje nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 38/01 poukazujúc na základné princípy, ktoré musia byť dodržané v prípade vzatia do väzby a držania v nej, a v jej záverečnej časti sumarizujúc svoju argumentáciu najmä uvádza:

«1. Doposiaľ vykonané dokazovanie vo veci nepreukázalo z konania sťažovateľa alebo z ďalších konkrétnych skutočností vo vzťahu k niektorej nežiaducej forme správania označovanej ako dôvod preventívnej väzby, naplnenie materiálnych podmienok väzby.

2. Krajský súd vo vydaných Uzneseniach o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a o predĺžení lehoty trvania väzby, neosvedčil žiadne významné skutočnosti pre trvanie väzobných dôvodov, pričom možnosťami nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou sa vôbec nezaoberal a nevyslovil žiadne zákonné ani ústavne konformné závery odôvodňujúce ich zamietnutie. Vydané Uznesenia sú založené len na abstraktných úvahách, nie na konkrétnych skutočnostiach odôvodňujúcich väzbu.

3. *Vzatím sťažovateľa do väzby bez náležitého zhodnotenia primeranej a spravodlivej rovnováhy („fair and just balance“) medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu, neberúc do úvahy skutočnosť, že nie sú v prejednávanej veci naplnené základné materiálne podmienky väzby, v procese rozhodovania o jeho vzatí do väzby sa nerešpektovali právne relevantné princípy a zásady, ktorými sa riadi ESLP a ústavný súd pri posudzovaní dôvodnosti väzby a jej trvania.*

4. *Neberúc do úvahy sťažovateľom namietané skutočnosti, ktorými sa krajský súd vôbec nezaoberal a nezaujal k nim právne relevantné závery, ktoré by zákonným a ústavným spôsobom vo svojich rozhodnutiach aj odôvodnil, hoci podľa platnej judikatúry ústavného súdu práve takéto posúdenia a závery sú zásadne úlohou všeobecných súdov, rozhodol v oboch prípadoch v danej veci o dôvodoch väzby arbitrárne, zjavne neodôvodnene, v rozpore s princípom spravodlivosti.»*

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. *Krajský súd v Nitre právoplatným Uznesením sp. zn.: 2 Tpo/14/2011-55 z 31. mája 2011, ktorým žiadosť Š. J. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol s tým, že u neho aj naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Tr. por. väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1, ods. 2 Tr. por. neprijal ponúknutú peňažnú záruku na nahradenie väzby, porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

2. *Krajský súd v Nitre právoplatným Uznesením sp. zn.: 1 Tpo/21/2011-55 z 06. júla 2011, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. bola lehota trvania väzby Š. J. predĺžená do 14. novembra 2011 porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 2 Tpo/14/2011-55 z 31. mája 2011 i Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn.:*

1 Tpo/21/2011-55 z 06. júla 2011 v časti týkajúcej sa Š. J. a prikazuje Krajskému súdu v Nitre, aby menovaného neodkladne prepustil z väzby na slobodu.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 € (slovom: tristoštrnásť euro a osemnásť eurocentov), ktorú je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Č... do pätnástich dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 14/2011 a jeho uznesením z 31. mája 2011, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo 21/2011 a jeho uznesením zo 6. júla 2011.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 14/2011 a jeho uzneseníu z 31. mája 2011

Krajský súd namietaným uznesením zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Tp 41/2011 z 5. mája 2011 a žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol s tým, že u neho naďalej existujú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zároveň rozhodol o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, ako aj o neprijatí peňažnej záruky ako náhrady za väzbu sťažovateľa.

Okresný súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uznesením sp. zn. 1 Tp 41/2011 z 5. mája 2011 na rozdiel od krajského súdu rozhodol, že u sťažovateľa je daný aj väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba, pozn.).

Keďže krajský súd v namietanom uznesení vyhovel sťažnostným námietkam sťažovateľa v časti týkajúcej sa väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ústavný súd nepovažoval za potrebné venovať sa príslušnej časti odôvodnenia označených uznesení okresného súdu ani krajského súdu.

V odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 41/2011 z 5. mája 2011 sa po popise skutku kladeného sťažovateľovi za vinu a podrobnom opise násilného konania, ktorého sa mal dopustiť, okrem iného uvádza:

„... S poukazom na výpoveď poškodeného, ktorý popísal spôsob, akým mal byť skutok spáchaný, na skutočnosť, že obvinený ako člen organizovanej skupiny, mal prinútiť s ostatnými páchatelmi poškodeného, aby vydal osobné motorové vozidlo zn... a podpísal doklady, na základe ktorých bude oprávnený disponovať s majetkom poškodeného, a spôsob akým sa mal vyhrážať poškodenému smrťou, súd má zato, že po prepustení z väzby na slobodu, by pokračoval v páchaní trestnej činnosti majetkového a násilného charakteru.

Tieto konkrétne skutočnosti naďalej odôvodňujú obavu, že obvinený po prepustení na slobodu... bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti násilného a majetkového charakteru.

... Na predložený znalecký posudok obhajcom obvineného, ktorý je súčasťou jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, súd vôbec neprihliadol, pretože znalecký posudok podala znalkyňa z odboru zdravotníctva, odvetvia neurológie a pediatrie. Ochorenie obvineného nemá charakter neurologického ochorenia a obvinený už dávno nie je vo veku, v akom sú osoby, ktoré ošetruje lekár pediater.

... Súd neprijal ponúknutý návrh obvineného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a ani návrh na ponuku obvineného na nahradenie väzby peňažnou zárukou vo výške 50.000,- eur, nakoľko tieto návrhy, vzhľadom na povahu prejednávaneho skutku nepovažuje za dostatočné na nahradenie väzby a nezistil žiadne také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by to odôvodňovali.“

Z namietaného uznesenia krajského súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vyplýva, že sťažovateľ sa v argumentácii uvedenej v sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sústredil najmä na ním tvrdenú neexistenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nad jej rámec v sťažnosti uviedol:

„- hľadá sa na neho ako na netrestaného, neživil sa nikdy trestnou činnosťou majetkového ani násilného charakteru,

- dôvod preventívnej väzby u neho pominul, pretože všetky listiny a dokumenty, ktoré poškodený podpísal, sú vo vyšetrovacom spise, nehrozí obava, že by ich ďalej použil,

- jeho zdravotný stav je veľmi vážny, jeho prvý výsluch musel byť preto ukončený, bol hospitalizovaný v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, dal vyhotoviť znalecký posudok na preukázanie jeho ťažkého zdravotného postihnutia s vysokým rizikom mnohopočetných komplikácií, ktoré sú životohrozujúce,

- súd mal skúmať či znalkyňa MUDr. S. bola alebo nebola odborne spôsobilá vypracovať uvedený znalecký posudok.“

Krajský súd v odôvodnení uznesenia o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu okrem iného uviedol:

«Nadriadený súd zistil, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu – obzvlášť závažného zločinu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok mal spáchať obvinený aj s ďalšími osobami a z jeho konania a okolností prípadu vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú sa proti nemu vedie trestné stíhanie. Súd prvého stupňa správne zistil, že dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. písm. c/ Tr. por. sú u obvineného aj naďalej dané, pričom správne poukázal na nezmenenú existenciu konkrétnych skutočností.

... Pokiaľ ide o návrh obvineného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a ponukou zloženia peňažnej záruky, je potrebné vychádzať z faktu, že je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin. U inštitútov nahradenia väzby zákon v § 81 ods. 1 Tr. por. vyžaduje v takom prípade existenciu výnimočných okolností prípadu. Takéto, poukazujúc na fakty zistené o osobe obvineného a charakter prejednávanej trestnej činnosti, ani nadriadený súd nezistil.

Nadriadený súd zistil, že u ponuky zloženia peňažnej záruky uvedenej v žiadosti obvineného o prepustenie z väzby mal byť súd I. stupňa dôslednejší a preveriť pravdivosť tvrdenia, že družka obvineného (ohľadom ktorej obvinený v žiadosti neuviedol žiadne bližšie údaje!?) ponúka zloženie peňažnej záruky a zisťovať, či sa tak deje na základe súhlasu obvineného. Podľa názoru nadriadeného súdu vzhľadom na väzobnú povahu veci s poukazom na § 2 ods. 6 Tr. por. mali byť tieto údaje podané súčasne so žiadosťou. Okrem toho obvinený tam uviedol, že peňažná záruka by bola vyplatená aj z jeho „úspor“, z čoho

by bolo možné rezultovať, že sa jedná o spoločnú ponuku jeho s družkou. Obvinený však v sťažnosti túto ponuku uvádza ako vlastnú a za takú ju považoval aj nadriadený súd.

Za dôvody zániku väzby nemožno považovať ani sťažnostné námietky obvineného týkajúce sa jeho zdravotného stavu, ktoré ani nadriadený súd neakceptoval, pretože choroba obvineného nie je zákonným dôvodom na vzatie resp. prepustenie z väzby. Nadriadený súd uvádza, že v prípravnom konaní nezabezpečuje a nevykonáva dôkazy súd, ale vyšetrovateľ a dozor nad prípravným konaním má prokurátor.»

Sťažovateľove výhrady proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sa sústreďujú do tvrdenia, že v jeho prípade neexistujú materiálne podmienky na preventívnu väzbu. Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej materiálnymi podmienkami väzby sa rozumejú hmotnoprávne predpoklady väzby, ktoré tvoria skutkové okolnosti vzatia do väzby, teda existencia dôvodného podozrenia, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, sa stal, má znaky trestného činu a existuje tu podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a ďalej existencia niektorého z väzobných dôvodov. Materiálne podmienky na rozhodnutie o väzbe musia byť splnené súčasne.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 41/2011 z 5. mája 2011) dospel k záveru, že krajský súd dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil existenciu a potrebu preventívnej väzby.

Z popisu skutku, z ktorého je sťažovateľ obvinený, vyplýva, že sťažovateľ spolu s ďalšími osobami s cieľom únosu a vydierania sa mal dopúšťať fyzického násillia, vyhrážania ujmu na živote, a to aj so zbraňou proti poškodenému JUDr. M. Ch., pričom poškodenému mali obmedzovať jeho osobnú slobodu tak, že ho prevádzali autom po území Slovenskej republiky až do Maďarska, následne ho proti jeho vôli mali držať v kancelárskych priestoroch a v apartmáne v hoteli, pričom ho mali prinútiť na notárskom úrade podpísať rôzne dokumenty týkajúce sa prevodu jeho majetku, resp. dispozičných práv

s týmto majetkom. Násilné konanie sťažovateľa a spoluobvinených malo trvať od 5. decembra 2010 od 12.00 h do nasledujúceho dňa do popoludňajších hodín.

Je teda zrejmé, že skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, má tak majetkovú, ako aj násilnú povahu. Skutočnosť, že všetky dokumenty podpísané poškodeným sa nachádzajú v dispozícii orgánov činných v trestnom konaní, ako aj skutočnosť, že došlo k zaisteniu nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom, nemá nijaký vplyv na prítomnosť násilnej roviny skutku, zo spáchania ktorého je sťažovateľ podozrivý. Násilného a slobodu obmedzujúceho konania proti poškodenému sa sťažovateľ mal údajne dopúšťať viac ako 24 hodín. Podľa názoru ústavného súdu preto obstoí záver krajského súdu, ktorý sa stotožnil s odôvodnením existencie dôvodov preventívnej väzby ustálených okresným súdom, podľa ktorého vzhľadom na skutok a spôsob vyhrážania sa poškodenému existuje obava, že sťažovateľ by mohol pokračovať v páchaní násilnej trestnej činnosti voči poškodenému – svojmu údajnému dlžníkovi.

Podľa ústavného súdu zjavne neobstoí ani tvrdenie sťažovateľa, že „*Krajský súd vo vydaných Uzneseniach o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu... možnosťami nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou sa vôbec nezaoberal a nevyslovil žiadne zákonné ani ústavne konformné závery odôvodňujúce ich zamietnutie...*“. Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu totiž vyplýva, že krajský súd sa presvedčivým a dostačujúcim spôsobom vysporiadal s návrhmi sťažovateľa na nahradenie väzby.

Pokiaľ sťažovateľ v záverečnej časti svojej sťažnosti namieta, že krajský súd sa nezaoberal jeho sťažnostnými námietkami, považuje ústavný súd za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nešpecifikuje, ktorými jeho námietkami sa krajský súd nezaoberal. V tejto súvislosti ústavný súd navyše v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou trestného konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov predmetnej právnej veci (m. m. I. ÚS 241/07).

Uvedené skutočnosti vylučujú možnosť existencie takej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom krajského súdu a jeho uznesením o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorá by zakladala relevantný dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej sa tieto ustanovenia ústavy a dohovoru aplikujú pri rozhodovaní vo veci samej a neaplikujú na rozhodovanie všeobecného súdu o väzbe, keďže špeciálne ustanovenia čl. 17 ústavy a tiež čl. 5 dohovoru týkajúce sa osobnej slobody obsahujú jej základné hmotné a procesné atribúty vrátane práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení (m. m. napr. III. ÚS 135/04, pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 76).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo 21/2011 a jeho uzneseníu zo 6. júla 2011

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd poukazuje na návrh krajského prokurátora z 3. júna 2011 na predĺženie lehoty trvania väzby, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Čo sa týka konkrétnych vyšetrovacích úkonov, ktoré bude nevyhnutné vykonať do skončenia vyšetrovania poukazujem najmä na skutočnosť, že na obvineného D. M. bol vo vyšetrovanej trestnej veci sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu v Nitre vydaný európsky zatýkací rozkaz pod sp. zn. 21 Tp 303/2012 zo dňa 17. 02. 2011, na základe

ktorého bol obvinený D. M. dňa 17. 03. 2011 zadržaný na území Českej republiky a uznesením Krajského súdu v Brne sp. zn. 1 Nt 413/2011 zo dňa 18. 03. 2011 vzatý do predbežnej väzby (podľa správ Okresného súdu v Nitre sp. zn. 21 Tp 303/2011 zo dňa 24. 03. 2011 a 25. 03. 2011), pričom doposiaľ nedošlo k ukončeniu tohto konania a vydaniu obvineného D. M. na územie Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukazujem na to, že po vydaní obvineného M. bude potrebné vykonať jeho výsluch v procesnom postavení obvineného, ako aj prípadne vykonať ďalšie procesné úkony (napr. konfrontácie), ktorých potreba vyplynie z jeho výpovede. Taktiež poukazujem na to, že Krajskou prokuratúrou Nitra bolo pod sp. zn. 2 Kn 104/2011-3 zo dňa 27. 04. 2011 príslušnému justičnému orgánu Českej republiky zaslané dožiadanie o právnu pomoc (podľa doručenky prevzaté Krajským štátnym zastupiteľstvom v Brne pobočka Zlín dňa 02. 05. 2011), ktorého predmetom bol výsluch svedka Ing. R. L., ktorý mal v súvislosti so spáchaným skutkom komunikovať s obvineným Š. J. a ako kupujúci mal podpísať kúpnu zmluvu na motorové vozidlo zn... patriace obchodnej spoločnosti, ktorej konateľkou je poškodená, pričom doposiaľ neboli výsledky tejto právnej pomoci doručené tunajšej krajskej prokuratúre napriek tomu, že bolo zdôraznené, že sa jedná o väzobnú vec, ktorú je potrebné realizovať prednostne a urýchlene. Zároveň z výpovede svedka Ing. R. L. môže vyplynúť potreba vykonania ďalších procesných úkonov. V danej trestnej veci taktiež doposiaľ nedošlo k vypracovaniu znaleckého posudku znalcom z odboru elektrotechnika (ktorý bol do konania pribratý uznesením vyšetrovateľa PZ sp. zn. PPZ-306/BOK-ZA-2010 zo dňa 17. 02. 2011), pričom znalec podľa správy podanej vyšetrovateľovi PZ zo dňa 30. 05. 2011 aktuálne ukončuje znalecké skúmanie. Taktiež boli sudcom pre prípravné konanie vydané príkazy na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke sp. zn. 33 Nt 503/2011 zo dňa 09. 05. 2011, kde doposiaľ neboli príslušnými operátormi všetky vyžiadané údaje poskytnuté. Okrem už uvedených úkonov je potrebné stotožniť a vykonať výsluch svedka B., ktorého potreba výsluchu vyplynula z výsluchu svedka Ing. V. D. (vypočutého dňa 25. 05. 2011) a tiež dopočuť svedkov B. M. – ktorého sa nepodarilo predvolať na výsluch z dôvodu, že sa nezdržuje v mieste svojho bydliska a svedkyne poškodenej K. Š. – ktorá ospravedlnila svoju neúčast' na výsluchu naplánovanému na deň 11. 05. 2011, zo zdravotných dôvodov.“

Okresný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 1 Tp 52/2011 z 28. júna 2011, ktorým predĺžil lehotu trvania väzby do 14. novembra 2011, najmä uviedol:

„Obvinený Š. J. sa výsluchu nezúčastnil a predložil svoje písomné vyjadrenie vyhotovené jeho obhajcom JUDr. P. Č. Z vyjadrenia vyplýva, že konkrétne skutočnosti neodôvodňujú dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, pretože doposiaľ vykonané dokazovanie vo veci nepreukázalo z konania obvineného, alebo z ďalších konkrétnych skutočností vo vzťahu k niektorej nežiaducej forme správania, označenej ako dôvod preventívnej väzby, naplnenie materiálnych podmienok väzby. Navrhol nevyhovieť návrhu prokurátora a prepustiť ho na slobodu.

... Obhajcovia obvineného Š. J. k návrhu prokurátora uviedli, že podľa ich názoru dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nie sú dané a do 14. 07. 2011 budú vykonané všetky úkony uvedené v návrhu prokurátora. Tým bude ukončené vyšetrovanie. Nie je žiadna dôvodná obava, že by obvinený pokračoval v páchaní trestnej činnosti.

... Z vyšetrovacieho spisu mal súd preukázané, že vyšetrovateľ po vznesení obvinenia a po vzatí obvinených do väzby až do podania návrhu na predĺženie trvania lehoty väzby plynule vo veci konal... Z vyjadrení obhajcov bolo preukázané, že bol vypočutý v Českej republike svedok L. dňa 16. 06. 2011. Obvinený D. M. bol podľa ich vyjadrenia vypočutý v Českej republike v rámci vydávacieho konania a tiež sudcom pre prípravné konanie na území Slovenskej republiky.

Z vyšetrovacieho spisu mala sudkyňa pre prípravné konanie preukázané, že dokazovanie v prípravnom konaní doposiaľ nebolo ukončené napriek skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní pracovali plynule. Prípravné konanie nebolo možné ukončiť vzhľadom na rozsiahlosť a obtiažnosť celej trestnej veci. Preukázané bolo, že do 14. 07. 2011, kedy končí základná lehota väzby obvineným, nebude možné ukončiť prípravné konanie tak, aby boli zadokumentované všetky dôkazy, ktoré je potrebné vykonať. Okrem vyšetrovacích úkonov súvisiacich so zabezpečením a vykonaním dôkazov je potrebné, aby si obvinení a obhajcovia preštudovali vyšetrovací spis tak, aby mohli navrhnúť vykonanie dôkazov, ktoré považujú za potrebné, a aby orgány činné v trestnom konaní mohli rozhodnúť vo veci samej, alebo, aby prokurátor podal v príslušnej lehote na obvinených obžalobu na príslušný súd.“

V odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu o predĺžení lehoty trvania väzby sa najmä uvádza:

„Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podal sťažnosť obvinený Z. T. Obvinený Š. J. podal sťažnosť prostredníctvom obhajcov, po skončení procesného úkonu.

Písomné odôvodnenia sťažností oboch obvinených do času konania neverejného zasadnutia nadriadenému súdu doručené neboli.

... V prvom rade považuje nadriadený súd za potrebné uviesť, že sudca pre prípravné konanie, ako aj advokát – obhajca, sú osoby znalé práva a ich profesnou povinnosťou je poznať zákon a správne ho aplikovať. V danom prípade však tak tomu nebolo.

Zo zápisnice o výsluchu je zrejmé, že sudkyňa pre prípravné konanie napriek tomu, že obvinený Š. J. nebol prítomný pri vyhlásení uznesenia, neumožnila jeho obhajcom vyjadriť sa k uzneseniu, proti ktorému majú právo, ako obhajcovia obvineného, podať v mene obvineného sťažnosť, a to v danom prípade iba hneď po vyhlásení uznesenia (§ 83 ods. 2 Tr. por.), pretože rozhodovala podľa § 76 ods. 3 Tr. por.. Právo obhajcu podať v mene obvineného opravný prostriedok proti uzneseniu, ktoré bolo vyhlásené v jeho neprítomnosti, vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Tr. por..

Z týchto dôvodov sťažnosť obhajcov proti uzneseniu, podanú do úradného záznamu po skončení procesného úkonu je potrebné považovať za podanú oneskorene, pretože nebola podaná ihneď, po vyhlásení uznesenia.

Za danej situácie však nadriadený súd považoval za potrebné pochybenie sudkyne pre prípravné konanie konvalidovať tak, že hoci sťažnosť podaná obhajcami obvineného Š. J. v jeho mene, nebola podaná ihneď po vyhlásení uznesenia, túto meritórne prejednal, pretože nebolo umožnené obhajcom sa k opravnému prostriedku vyjadriť ihneď po vyhlásení uznesenia, čo vyplýva zo zápisnice o výsluchu zo dňa 28. 6. 2011 (č. l. 34 – 35).

... Na základe uvedeného súd I. stupňa dospel k správne mu záveru o tom, že dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. u obvinených Š. J. a Z. T. sú aj naďalej dané a aj v danom štádiu konania odôvodňujú obavu, že v prípade ich prepustenia na slobodu budú pokračovať v páchaní obzvlášť závažnej úmyselnej a násilnej trestnej činnosti, pre ktorú im bolo vyšetrovateľom vznesené obvinenie a súčasne sa nachádzajú vo väzbe, pretože touto trestnou činnosťou si mali zabezpečiť násilím od poškodeného

podpísanie rôznych dokumentov, a to najmä zmluvy o pôžičke a uznanie dlhu vo výške 240.000,- eur, generálnej plnej moci poškodeného ako splnomocniteľa na obvineného Š. J. ako splnomocnenca, kúpnopredajnej zmluvy na vozidlo zn..., plnej moci na užívanie tohto motorového vozidla.

... Vzhľadom na spôsob, akým mala byť trestná činnosť spáchaná, je potrebné na jej objasnenie zabezpečiť dôkazy aj prostredníctvom dožiadaní a ďalších procesných úkonov v Českej republike, čo tiež vyžaduje poskytnutie orgánom činným v trestnom konaní primeraný čas.

Závažnosť a rozsah posudzovanej veci, ktorú je potrebné objasniť ju robí obťažnou, najmä vzhľadom na rozsah dokazovania, ktoré je potrebné vykonať. Z týchto dôvodov ani podľa názoru nadriadeného súdu nie je možné trestné stíhanie skončiť v zákonom uvedenej lehote, pričom prepustením oboch obvinených na slobodu zároveň hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Na základe preskúmania predloženého spisového materiálu, najmä jeho rozsahu ako aj obsahu zabezpečených dôkazov, nadriadený súd zároveň dospel k záveru, že vyšetrovateľ v predmetnej väzobnej veci doposiaľ postupoval plynule, bez prietahov, teda s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ ani jeho obhajcovia sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby písomne neodôvodnili.

Z uznesenia okresného súdu, ktorým bola lehota trvania väzby predĺžená, vyplýva, že obhajcovia sťažovateľa informovali sudkyňu pre prípravné konanie o tom, že obvinený D. M. bol vypočutý v rámci vydávacieho konania, ako aj 21. júna 2011 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Tp 303/2011, a tiež ju informovali o vykonaní výsluchu svedka L.

Z návrhu prokurátora krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby vyplýva, že jej kľúčovým dôvodom bola potreba vypočutia D. M. v postavení obvineného. Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že menovaný bol vypočutý na účely vydávacieho

konania v Českej republike, kde využil svoje právo nevypovedať, ako aj skutočnosť, že bol vypočutý v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Tp 303/2011 (ktorého predmet sťažovateľ v sťažnosti nijako nešpecifikuje, pozn.), kde rovnako využil svoje právo nevypovedať, nič nemení na skutočnosti, že ku dňu rozhodovania krajského súdu o predĺžení lehoty trvania väzby nebol vypočutý ako obvinený vyšetrovateľom v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi, Z. T. a D. M. pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a písm. i) Trestného zákona. Nikto, ani sťažovateľ, nemôže vopred spoľahlivo vedieť, či D. M. pri výsluchu v postavení obvineného v jeho trestnej veci bude vypovedať alebo využije svoje zákonné právo a vypovedať nebude.

Ústavný súd nemôže súhlasiť ani s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého argumentácia krajského prokurátora o potrebe vykonania ďalších vyšetrovacích úkonov je nepravdivá (sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že spoluobvinený D. M. využil svoje právo nevypovedať ku skutku kladenému za vinu v extradičnej väzbe v Českej republike a rovnako učinil aj pri výsluchu 21. júna 2011 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 Tp 303/2011, že svedok L. bol vypočutý Políciou Českej republiky, Krajským riaditeľstvom Polície Zlínskeho kraja, službou kriminálnej polície a vyšetrovania, odborom všeobecnej kriminality, pod sp. zn. KRPZ-28241-11/ČJ-2011-150071 16. júna 2011 a svedok B. bol vypočutý Prezídiom Policajného zboru, Úradom boja proti organizovanej kriminalite, odbor západ, pod sp. zn. ČVS: PPZ-306/BOK-ZA-2010 9. júna 2011, pozn.). Zo zistení ústavného súdu totiž vyplýva, že návrh krajskej prokuratúry z 2. júna 2011 na predĺženie lehoty trvania väzby bol okresnému súdu doručený 3. júna 2011, pričom v tom čase ešte neboli obvinený D. M. ani svedkovia L. a B. vypočutí; tvrdenia krajského prokurátora uvedené v jeho návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby teda boli v čase jeho podania pravdivé. Rovnako nemožno mať výhrady voči argumentácii krajského prokurátora, podľa ktorej treba v predmetnej trestnej veci vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru elektrotechniky a zabezpečiť údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, keďže ide o dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu trestnej činnosti. Na druhej strane ústavný súd akceptuje argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby nemožno zistiť, z akých dôvodov majú byť

opätovne vypočutí svedok M. a poškodená Š., ktorí už boli v predmetnej trestnej veci v čase podania návrhu krajskej prokuratúry vypočutí.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že v posudzovanej veci potreba doplnenia dokazovania vykonaním výsluchu obvineného D. M., vykonaním znaleckého dokazovania znalcom z odboru elektrotechniky, ako aj zabezpečením údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke tvoria postačujúce argumenty na rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že sťažovateľ nespochybňuje v sťažnosti fakt, že orgány činné v trestnom konaní v jeho trestnej veci postupovali do rozhodnutia všeobecných súdov o predĺžení lehoty trvania väzby plynule a bez prierahov.

Vzhľadom na uvedené neobstojí podľa názoru ústavného súdu tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby arbitrárne, keďže jeho uznesenie v spojení s odôvodnením vyplývajúcim z uznesenia okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby je dostatočne a logicky, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012